

Л. КУЧМА ПОБОРЮЄ ЗЛОЧИННІСТЬ

Київ (УНІАР). — У середу, 24-го травня Президент України Леонід Кучма передав голові Верховної Ради Олександрові Морозові лист, у якому звертається до нього й очолюваному ним парламенту із закликом припинити прийняття законів, спрямованих на боротьбу з корупцією та організованою злочинністю.

У листі Президент пише, що, не звачаючи на вжиті заходи, криміналізація суспільства продовжується. Організована злочинність проникає у всі сфери життя, створює реальну загрозу для національної безпеки держави. Ефективний боротьби із злочинністю суттєво перешкоджає й відсутність необхідної правової бази, передусім, законів України.

Президент України знов заторкує питання Чорноморської флотії

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 24-го травня, Президент України Леонід Кучма передав лист президентові Російської Федерації Борисові Єльцину. Український посол в Росії Федорів вручив листа помічнику російського президента Юрію Козлову для подальшої передачі Б. Єльцину.

У листі Президент Кучма пише про необхідність покласти питання Чорноморської флотії якомога швидше, оскільки ця проблема залишається головною перешкодою на шляху до динамічного розвитку відносин між двома державами.

Президент України висловлює, здійснення яких дасть можливість у короткий час зрозуміти проблеми як України, так і Росії. Л. Кучма закликає невідкладно провести переговори державних делегатів України і Росії з метою узгодження проблем Чорноморської флотії.

Засновано українську сільсько-господарську біржу

Київ (УНІАР). — Тут засновано Українську сільсько-господарську біржу. Серед засновників цього неприбуткового акціонерного товариства закріплено тілу — конерси "Украргосхесресерту", "Укрдиректор", Головне управління хлібопродуктів Міністерства сільсько-господарських продуктів, комерційні фірми, Градобанк і Банк "Україна".

Біржа функціонуватиме на підставі закону про товари біржі та власного статуту. Для надання державі можливості впливати на рівень біржових цін на сільсько-господарські продукти, створено державну агенцію

(Закінчення на стор. 3)

ФОНД Л. КРАВЧУКА ІНФОРМУЄ ПРО СВОЇ ПІЛЯНИ

Київ (УНІАР). — Тут у приміщенні Будинку Кіно відбулася пресова конференція, присвячена підсумкам діяльності Фонду Розвитку Мистецтва України, більш відомого як Фонд Кравчука. У пресовій конференції взяли участь: колишній Президент України Леонід Кравчук, який створив і очолює фонд; заступник президента фонду А. Матвієнко і заступник голови фонду — Ю. Блюцький та А. Тереза.

З коротким вступним словом до журналістів звернувся А. Матвієнко, який повідомив, що на черговому засіданні ради фонду розглянуто питання про його подальшу діяльність. Учасники наради визнали за доцільне зосередити працю фонду на декількох великих проєктах, які представляли б кожен з видів мистецтва і, таким чином, сформували б яскраве обличчя фонду.

Більш конкретно з проблем стратегічних завдань фонду висловилися Л. Кравчук: "Свою роль ми розуміємо в тому, щоб узяти під опіку талановитих дітей та спробувати довести справу до визнання їх талантів у світі".

Важливим завданням фонду є підтримка масової культури в Україні.

Появилася монографія про проф. О. Оглобллина

Нью Йорк (УНІАР). — Нещодавно вийшла з друку монографія д-ра Л. Винара п. з. "Олександр Петрович Оглоблін, 1899-1992, Біографічна студія".

Проф. О. Оглоблін був одним з найвизначніших істориків України другої половини XX століття. Він був різночасним провідним організатором українського наукового життя в Європі і Америці.

Проф. О. Оглоблін був доцентом Головної історичної секції УВАН у ЗСА і президентом, а після почесним президентом. Також був першим головою УІТ, а згодом почесним головою, почесним членом НТШ і редакто-

ром історичного відділу Енциклопедії Українства, почесним доктором УВУ.

Автор біографічної студії, видатний історик і заразом один з найбільших співробітників проф. Оглобліна, який займався ним аж до кінця життя істориком. Монографія складається з таких частин: Вступ. Розповідь про життя Оглобліна (1899-1919), Перша Друга світова війна — 1919-30, Друга світова війна — 1931-41, Друга світова війна — 1941-45, Еміграція — 1945-51, Американський період життя і діяльності Оглобліна (1951-92), Кінцеві роки і смерть проф. О. Оглобліна — 1990-92. В окремому розділі "Оглоблін" (додавки) відруковано такі матеріали: автобіографію О. Оглобліна з 1954 року, вибрану біографію праць про О. Оглобліна, біографію праць О. Оглобліна, що записалися в рукописі. В окремому розділі поміщено фотографії проф. О. Оглобліна і його родичів. Показки імен закінчують про працю, що основана на архівних матеріалах проф. О. Оглобліна і архівних джерелах автора.

Монографія проф. Л. Винара вийшла обмеженим накладом і призначена на розбудову Видавничого Фонду ім. Оглобліна і Дмитра Оглобліна при УІТ, як також для популяризації діяльності і творчості історика в Україні. Бібліотеки можуть набути монографію за 10 дол., а поодинокі замовники за що саму ціну або добровільну пожертву на розбудову Видавничого Фонду. Добрі знання дати і замовлення за пожертвою треба надіслати на адресу: Ukrainian Historical Association, INC., c/o Dr. O. Dombrowsky, 165-16 Clinton Terr., Jamaica, N.Y. 11432.

УНС, а можна тут відмітити справи "Свободи" і тижневика. Не забути згадати теж про проблеми Союзівки.

Слово М. Лиско вислухавши присутні з великим зацікавленням і нагороджено його оплесками. Було багато запитів і широка дискусія, в якій учасники згадали: о. диакон д-р М. Ткач, Г. Гавришків, В. Ревюк, І. Пиндус, д-р С. Клиффорд і інші.

Після наради загальні збори є під оглядом проведення наміченого плану і цілого вагання проблем і праці Округу та під оглядом досить чисельної участі членства були успішні. Слід відмітити, що великий ентузіазм уНС Василь Майкович, під сучасну пору тяжко хворий, прибув на наради, щоб бути разом із союзовою родиною.

Л. Велін приготував перекреску, при якій ще довго велись розмови.

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ

З уваги на свято День Пам'яті в понеділок, 29-го травня, в-во "Свобода" і Головна Канцелярія УНЮсоюзу будуть закриті. Наступне число "Свободи" друкуватиметься у вівторок з датою 31-го травня. — Ред.

Мирні переговори у Чечні тимчасово припинено

Москва. — У четвер, 25-го травня, після чотирьохгодинних розмов, тимчасово припинено мирні переговори між російським і чеченським керівництвом. Переговори відбувалися у Грозному, чеченській столиці, під міжнародним спонсорством і були першим серйозним намаганням знайти мирний спосіб для пологдження цього конфлікту та розв'язку для майбутності Чечні і Російській Федерації. Представник чеченців на

В. Яциун отримав номінацію на "Поета року"

Піттсбург. — Міжнародне об'єднання поетів відзначило Василя Яциуна номінацією на "Поета року 1995" і запросило на 5-ту Міжнародну конвенцію і симпозиум, що відбувається у Вашингтоні в серпні ц. р.

Поетів В. Яциуна в його власному англійському перекладі поміщені в антологіях світової поезії і в "Англо-українській антології американської релігійної поезії", що її з присвяченням і подякою придбали понад 200 університетських бібліотек і бібліотек українських наукових установ. На американському конкурсі поезії в Лас Вегас В. Яциун відзначений як "Голос поетів 1990", а Українська Мазенишська Могилська Академія нагородила його почесною грамотою як "Поета-лауреата 1992 року".

В. Яциун — професор-емерит Піттсбурзького університету, доктор філософії з класичних наук, лінгвіст, поет і перекладач, є автором багатьох наукових праць, статтей і рецензій і кількох невеликих збірок поезії. Він друкувався в "Свободі" і Альманахах УНЮсоюзу.

У СВІТІ

ЩЕ РОСІЯ НЕ ПОКОРИЛА віднолюбних чеченських патріотів і навіть не знає, чи властиві їй, а російське містечко навіть вже прийняло рішення запровадити в чеченських школах на окупованих територіях навчання виключно російською мовою. З Москви і Санкт-Петербурга в Чечню надійшла величезна кількість російськомовних підручників з усіх шкільних предметів.

КОЛИШНІЙ прем'єр-міністр Великобританії Маргарет Тетчер, яка перебуває у візиті в Японію, виступила з гострою критикою на адресу Президента З'єднаних Штатів Америки Білла Клінтона за його намір удіяти збільшити мито на імпортовані з Японії авта, зокрема на 13 моделей класу "додок".

М. Тетчер заявила, що Б. Клінтону "незрозумілим і самовпевнені". Вона також підтримала плян Токио подати протест проти проголошення Вашингтоном обмежень на розклад Саїтовної торговельної організації.

МУСУЛМАНСЬКІ війська відновили артилерійські обстріли сіль районів Сараєва, боснійської столиці, які перебувають під контролем сербів. Найбільш жорстоко бої точаться в сараєвських передмістях Звєтїцїте, Дебело-Борі і долинах жілівського цвинтаря. У центральній частині Боснії, а також на південному заході, в районі гірських хребтів Динари, об'єднані сили боснійських хорватів і формувів урядової армії Хорватії активно наступають на сербські укріплення.

НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР Гельмут Коль відвідав з офіційною візитом Голландію. Виступаючи на пресовій конференції в Гаазі, Г. Коль підкреслив, що обидві держави "мають намір об'єднати зусилля у побудові європейського дому — дому миру і безпеки". Г. Коль прийняв королеву Голландії Беатрікс, він також мав переговори з прем'єр-міністром країни Вімом Коком. Сторони обговорили спільне становище Німеччини і Голландії у процесі підготовки міжурядової конференції Європейського союзу на вищому рівні в Маастрихті у 1996 році.

НОВИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Франції Ален Жюппе у першій промові перед депутатами парламенту повідомив про плян свого уряду в ділянці боротьби з безробіттям, яке тепер становить 12,2 відсотка працездатного населення країни. Це найвищий показник серед усіх промислово розвинувтих держав. Згідно з пляном А. Жюппе, ці підприємиці, що найматимуть до праці людей, які втратили й понад рік тому, відставитимуть спеціальні пляни. Уряд також плянує підняти мінімальну місячну плятню на 5 відсотків. Тепер вона становить 4,800 франків на місяць.

ДО ГРЯХОЗІ з позовною роков тирею берлінської суд засудили Арульфу Прима, одного з лідерів німецьких неонацистів. Його звинуватили у використанні фашистської символіки і в образі держави та її органів. У минулому А. Прим очолював тепер заборонене правохтєрмістське об'єднання "Німецька альтернатива", яка захоувалась до нападів правих радикалів на чужинців, називаючи цей вандалізм "процесом самоочищення".

ПОЛЬСЬКІ ПРИКОРДОННИКИ затримали на узбережжі Балтійського моря риболовний корабель, зазнавши в ньому 10 тонн гашишу. На чорному ринку ця кількість наркотиків коштує такі великі гроші, що вони становлять половину річної суми, яку виділяє державна каса на охорону всіх польських кордонів.

ЛІТАКИ НАТО ЗБОМБИЛИ СЕРБСЬКІ УКРІПЛЕННЯ

Сараєво. — Командування НАТО виконало рішення ООН щодо сербів і збомбило з повітря їхні укріплення в околиці Пале, столиці боснійських сербів. Бомби знищили військовий склад і зброя, 27-го травня, які брали участь в операції, вернулись на свою базу в Неполі, Італія.

Сербів дістали ультиватум ще раніше, коли вони відмовились повернути гармати, захоплені ними на складі ООН в передмістях Сараєва. Сербі не тільки не зрагували на ультиматум, але й продовжували інтенсивний обстріл боснійської столиці. При цьому вони заступували фосфоричні гранати, які заборонені міжнародним договором. Термін ультиматуму закінчився в полудень у середу, але НАТО не почало востоних діл аж до четверга, 25-го травня.

Ще до повторного удару проти сербів їхній лідер Радодан Караджіч опісєр, що у відповідь на боснійці НАТО серби ставитимуться поранено.

В останні години стало відомо, що серби розпочали артилерійський обстріл п'яти міст з тих шести, котрі перебувають під контролем ООН. Найбільше потерпіло місто Тузла, де загинуло до 100 осіб, а шонайменше 200 поранено.

В Перемішлі відбулися бурхливі збори Комісії меншин

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Як подає польський "Нови Дзєнік", в Перемішлі відбулися надзвичайні засідання Комісії союму для справ народних та етнічних меншин, на якому обговорювано справу цих меншин на терені Перемішля та околиці.

В часі наради група представників польських комбатантських та патріотичних організацій на знак протесту залишила залю наради, тому що в селі Глужів, члени комісії відмітали перед засіданням, є встановлено негально пан'ятник бориам УПА. Отож польські представники після відміни Пляну вимагали випрошення зі залу наради членів Союзу України в Польщі, чого Комісія союму не зробила. Провідник наради, заступник голо-

ви комісії Сжи Штеґліа заявив, що комісія вже від кількох місяців займається роз'ясненнями української меншини в Перемішлі, а саме при цьому засіданні комісії перебував внесок 10 перемішльських польських організацій заборонити діяльність в цілій Польщі СУПІ тому, що цей союз ідентифікує себе із протипольською та "вибуваю" організацією ОУН-УПА і ґлобріфікує свою діяльність.

Однак С. Штеґліа заявив, що комісія не може працювати під диктат лише певної частини осібняків тому, що вона має за обов'язок вислуховувати аргументи обох сторін. Виявляе однак, що помімо всього в Перемішлі немає великих проблем між більшістю поляків і українською меншиною.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 23-ГО ТРАВНЯ, пізнім вечором охорона служби Білого Дому намагалася затримати мужчину, який переліз через високий залізний паркан, що оточує Білий Дім, і прямуючи в сторону президентської обителі та не звачаючи на заклики охоронної служби був протрестрілений. Місцеві власті охоронили непрошеного гостя у перестелуванні законів заборони вступу та посаджени зброї, одначе відкинули будь-які припущення, що він має намір заповідати шакоду Президентові чи його родині. Спрямиченом цього злочину виявився 37-річний Л'янд Вільямс Моджеїскі, який, виглядає, має психологічні проблеми.

21 РІК ПІСЛЯ ТОГО, ЯК у неславі його усунуено із політичної арени країни, до Вашингтону повернувся колишній віцепрезидент в Уряді Річарда Ніксона, Спіро Т. Еґно. Цим разом він з дружиною прибув на офіційне відкриття його скульптурного відображення у сенатських коридорах Капітолію серед цілого ряду скульптурних відображень інших віцепрезидентів. У спеку виступи на заході церемонії С. Т. Еґно підкреслив, що свідомий критики з приводу відкриття його погруддя, одначе це є подією історичною і не має нічого до діла з іншими.

ГРУПА ЧЛЕНІВ ОБИДВОХ ПАРТІЙ у Палаті Репрезентативів звернулася до спікера Нюта Гінґріча, щоб запросити Пану Івана Пала Промовляти на спільній сесії Конгресу під час його відвідин до ЗСА наступного жовтня. З проханням в цій справі листовано та з підписами 52-ох інших конгресменів звернувся конгресмен Джон Конер з Огайо. До того ж Пан не виступав з промовою у Конгресі ЗСА, бо для такого виступу потрібно згоди президентів обох Палат і резолюції обох їхніх палат. Ревніки обидвох керівників у середу, 24-го травня, підтвердили, що рішення в цій справі ще не має.

У ВАШІНГТОНІ ДОНІ найбільш важливими подіями були дебатива справми збільшення державного бюджету, за котрим після нього слідкували не тільки в ЗСА, але й за кордоном. Одначе останніми днями ця ситуація дещо змінилася, бо на арені зацікавлені як у столиці, так і поза нею появилися інші питання — суперництво між двома республіканськими кандидатами на становище Президента ЗСА у виборач 1996 року. Сенатор Роберт Дуд з Теннєсі та Дил Грем з Тексасу почали особисту боротьбу на ділі бюджетних проблем, зокрема, коли йдеться про об'єднання зменшення податків.

Відбулися збори Округу УНС Сиракузю-Ютика

Сиракузю, Н. Й. (М. С.) — В суботу, 22-го квітня, відбулися тут Річні загальні збори Округу Сиракузю-Ютика, на яких присутньою була Марта Лиско, секретар УНС, і радий Володимир Корчинський.

Наради відкрива голова Округу Володимир Корчинський, вітаючи всіх присутніх. Молитву провів о. диакон д-р Мйрон Ткач. Протокол із минулорічних зборів відчитав секретар Михайло Середович і його прийнято без змін.

З черги члени Управи звітували про свою працю в минулому році. Обширний звіт подав голова Округу В. Корчинський. Його праця не обмежувалася виключно до місця його замешкання. Він чинив відвідування поодинокі відділи, брав участь в нарадах на Союзистві, де розглядали справи підготовки до Конвенції в Піттсбургу. Багато труду вклав у підготовку ювілею УНС, який старанно Округу успішно завершився в жовтні 1994 року.

Короткий звіт подав касир Микола Велін. В дискусії над звітами багато місця присвячено святкуванню УНС в минулому році.

За Контрольний комісією звітував Іван Пиндус і він заявив, що праця Управи була вповні успішною і дав внесок у діляночку абсолютної.

На внесок о. диакона д-ра М. Ткача, щоб Управу з минулому року залишити в не-

Після наради (зліва): В. Корчинський, І. Пиндус, М. Лиско, М. Середович

змінному складі, голосуванням затверджено. І так нова Управа працюватиме в складі: голова — В. Корчинський, заступник — В. Ревюк, секретар — М. Середович, касир — М. Велін; Контрольний комісія: І. Пиндус і Г. Гавришків.

Вітатк М. Лиско виголосила доповідь. М. Лиско ширше зупинилася над організаційними збоботками УНС в загальному й Округу зокрема. Пікаро розповідала М. Лиско, як віднаходити "загублених душ", які були колишні членами УНС, а десь у життєвій мандрівці загубилися. Іх конечно треба знову пригнати до союзової родини. Поршувала в своєму звіті справу нових апликацій, слухи малих відділів і дуже актуальну проблему відділових секретарів.

Не поминала М. Лиско і інших важливих питань

СВОВОДА
UKRAINSKYI HOLODOVIN

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 JUNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашингтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік \$55.00, на півроку \$32.00, на 3 місяці \$17.00. Для членів УНСовою \$30.00 річно. За кожну зміну адреси \$10.00. Чеки i "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Кого нам пом'янути в День Пам'яті?

День Пам'яті — це в американському побуті одне із нечисленних державних свят, що загальнопримітніються на різні способи та з різними думками.

Для одних — це перш усього можливість відпочити від щоденних зайнять упродовж трьох днів, бо ж День Пам'яті завжди відзначається в останній понеділок травня, для інших — це день спогадів про померлих, і то не лише загинувших у численних війнах, але також про близьких із родини.

Цього року, однак, здається, що думки і молитви усіх, не зважаючи на національне походження, зосередяться таки на тих мільйонах воєнків, що боролися і загинули під час Другої світової війни.

Вже від початку травня відбуваються святкування, відзначення, як радісні так і сумні, закінчення Другої світової війни. І коли одні держави святкують перемогу, а інші навадчу, а ще інші ставлять собі питання, що вони цією світовою війною здобули, в усіх їх були величезні втрати у людях. Тільки подумати — скільки дітей у їх жалкіх роки втратили батьків, скільки матерів оплакували своїх синів та скільки родин залишилися розбитими назавжди. Багато із тих, що були безпосередньо заторкнені, вже померли у другому кращому світі зі своїми найближчими, але ще залишилися достатня кількість дітей, дружин та інших рідних, що у теперішньому пропам'ятному травні згадують тих, що їх втратили п'ятдесят років тому. Саме здається, що тут, у ЗСА, будуть усі рідні в День Пам'яті думати про тих воєнків американської армії, які в ім'я свободи та демократичних принципів, а не щоб боронити рідну землю, пішли зі зброєю в руках до Європи проти однієї диктатури і у своїй найважчій за наказом політичних вождів передали її в руки інших.

Цікаво, чи здають собі справу з цього парадоксу усі ті, що в такій боротьбі втратили своїх найближчих? Що вони будуть думати 29-го травня цього року, відмовляючи молитви на могилах невідомих воєнків чи такі на справжніх могилах своїх рідних?

Усі вони бачили на світлінах і у фільмах ще так недавно відвідання Президентом Биллом Клінтоном Москви на величавих святкуваннях 50-річчя перемоги над німецькою армією в радичієне покладення вінка до пам'ятника невідомому воєнові — як скромні, однак, були короткі передвілі відвідин його кладовища Арлінгтон у Вашингтоні, що віддають якому американським воєнкам. Чи не насавалося деяку тут, у ЗСА, тіше питання, чому тепер так голосно відзначають тут, що загинули такі за батьківщину і її землю в Росії, а так досі тихо американським воєнкам, які, може дехто казати, гинули за інших, а не за своїх рідних?

Але не нам здогадуватися про настрої, з якими американці будуть зустрічати цього річний День Пам'яті. Ми ж бо маємо також що гадувати і за кого молитися, навіть коли тут, в ЗСА не можемо відвідати гробів та покласти квіти — скромний виш подарки для наших воєнків, які так численно загинули в Другій світовій війні у польській, німецькій та совєтській арміях у чужих уніформах, а відтак у Першій Українській Дивізії УНА і в рядах УПА, але цілий час в обороні рідної землі.

Однак ніхто не забороняє відмовити за всіх їх молитви та згадати добрим словом і доброю думкою, де б вони не поклали свої голови. Може наша молитва допоможе їм знайти спокій на другому світі зі свідомістю, що їхня жертва таки не пішла надаремно, бо їх згадують (маємо надію) тепер по всіх усяодах у вільній українській державі.

Ще у 1992 році всі газети України під великим заголовком одностайно писали про те, що евідентний непокараний вбивця Євгена Коновальця, генерал-лейтенант Павло Судоплатов мусить зазнати справедливої кари. "Убивцю Євгена Коновальця — до суду!", "Кат Євгена Коновальця живий і мусить бути покараний!" — відналі великими заголовками українська преса, що широко розгорталися про відкриття архівних матеріалів, а журналіст газети "Труди" у Москві Володимир

Остання світлина полк. Є. Коновальця кілька днів перед смертю.

Снегіров написав про це, здається, вперше (ч. 110 з 23-го липня 1992). Було також подано, що Судоплатов саме лише спогад і виступав з лекціями.

І справді, два роки пізніше ці його спогоди опрацьовані в синам Анатолієм та з передмовою в англійському виданні ні більше ні менше, а історика Роберта Коппелса, вийшли друком у престижному видавничстві Літл Бран і Ко і появились на книжковому ринку у перекладі Джеролама і Леона Шехтера. Іхня поява, а передуєм свій розділ книжки п.н. "Початок", що починається словами, "Я народився в Україні... а відтак опишу підготовку і вбивство Є. Коновальця, яке розпочало сумнозвісну кар'єру вбивць П. Судоплатова, вилікавши

Володимир Жила

ДОКУМЕНТИ З МАТИРОЛОГІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Сьогодні можна сміло сказати, що коли б поляки почли їх проповідати в життя, а їх треба було б проводити силою, то на скільки земліх Республіці було б, без сумніву, пришло до повстань, революцій і взаємної різни. Бо українцям у цьому тяжкому становищі, як ніше автор, залишалися дві можливості: повне знищення, або згиняна боротьба.

Шеста, що у вересні 1939 року спалахнула Друга світова війна й Польща впаля і першою жертвою, тут же й пропали тимчасові і здадми й прокоти, що передбачали знищення українців. Хай, отже, згадані бж жалогідних документів поспичать, до чого може привести країну захланність її проволу, його політична мегоаломія, його підступність та віроломні здадми.

Завалося б, що втрата незалежності, якої знавала Польща у війні, повинна б зробити її політичний вплив більш розсудливим, зокрема у час, коли над країною, як пише М. Сивіцький, "димили комин крематоріїв". Але так, на жаль, не сталося, польський уряд на вигнани в Лондоні зовсім не брав до уваги ні втрати незалежності, ні наслідків поразки та окупції землі, які поляки в минулому називали "красами всходими". Ці землі в 1939 році опинилися під совєтською окупацією, а в 1941 році відійшли під німецьку окупацію. А тут польський еміграційний уряд став планувати чергове загарабання цих українських земель. Уже за першої совєтської окупції він почав закладати поляків на Волині іступати до Slużby Zwycięstwu Polski або Związku Walki Zbrojnej з метою нести боротьбу за ополчення сілних земель. Наслідки цього виявилися трагічними, бо привели до загинів багатьох тисяч польської патріотичної молоді та спричинили обвалення розбуканого ненависті серед українців. За часів німецької окупції поляки були ще більш активні, а їхня ворожість до українців зростала з кожним днем.

Поразка німців під Сталінградом на початку 1943 року стала першим проблемом можливості перемоги альянтів. Вона причинилася також до зміни наставлення серед польських лондонських політиків щодо відродження польської державності. Але тут несподівано поляки опинилися в трудній ситуації, що склалася в наслідок їхньої приналежності до коаліції з Совєтським Союзом, який відмовився повернути їх західноукраїнські землі, окуповані ним в 1939 році. Таким чином мільйони поляків опинилися на чужій території, зневажені автохтонним населенням через їхню співпрацю з німцями, що була звернена проти українців та інших меншин. У додаток ці меншини вважали поляків зрадцями й загарабниками на своїй території, бо їх поселили туда окупантська польська держава з метою ополучати ці землі. Але лондонські польські політики цього якось чинили не добачали, чи, може, не прив'язували до цього більшого значення. Не зацікавилися цим питанням і польська історіографія, щоб довести це до відома польського народу. Тому документи другого тому (а їх аж 54), які докладно відзеркалюють ці

Ольга Кузьмович

А КОЛИ ПРИТЯГНУТЬ УБИВЦЮ КОНОВАЛЬЦЯ ДО СУДУ?

серед українців особливо широкий резонанс, численні коментарі та декларації у пресі. Ряд статей на те тому був і в нашому щоденнику, де можна було знайти у всіх коментарях переконання, що "сповіді" Судоплатова правдива і що ніхто інших, а такі він був тим "славним", так часто описуваним Валохом. Чи воно так справді, я, як, здається, сина живуча тут із близької родини, маю право мати певні сумніви, значить це добре з оповідань дружини Є. Коновальця тіткі Ольги, а також інших близьких моему дядькові людей.

Не буду, однак, подавати тут мені добре знані і закарбовані у пам'яті рідні факти, які не можуть змінити ані відвернути того, що сталося, ані спростувати сьогоднішні "чорне по білому" написані спогаді П. Судоплатова.

Тут, однак, турбує інший застрашаний факт, що людина, яка публічно призналася до того вбивства і точно, з усіма подробицями опису його і яку в цьому обвинувачували, усі політичні українські чини, — досі походить спокійно по вулицях Москви і живе життям пересічного добропорядного громадянина, без тіні каяття за запоміняє і в славі автора книжкового "бестселлера", що так гарно полосокаста уяву пересічного враженням західного і східного читача.

Чому? А де ж усі ці закліки, запевнення, гучні декларації у пресі, що треба вбивцю поставити на суд праведний? А де українське незалежне і вільне судівництво, що вже на підставі віддрукованої книжки і архівів могло б розпочати судову справу проти Судоплатова? А вітм, що робить українська Теміда та загальна опінія, що крім цих перших палких закліків у пресі та аналізів книжки вбивці, не

вдіє нічого нікого в цій справі?

Минуло вже майже три роки від часу звістки у газеті "Труд", минав рік від появи книжки, а ми трішки погуляли, поговорили, трішки наша преса і народ пообурювалися і, затігло все. Здається немов ця легендарна постать, від якої все так все почалося, що згинула від рук ворога, яка згинула за наказу Сталіна, мусіла бути так плямистою, хоч і потушана в тіні перед іншою постаттю, яку хоч зустріла подібна доля, стала тепер для цілого народу найважнішою, та ці дві трагедії не стали для нас пересторогою, а лише спрчинили звелчування однієї людини і замовчування ролі іншої.

Трохи дивно було мені

Квартал у Роттердамі (Нідерланди), де засиува Є. Коновальчє.

саме тепер, у горезісний міський травень, коротко перед датою вбивства у Роттердамі, почути від високоангажованих у політичному житті України осіб, у відповідь на запитання, скільки пам'ятників Є. Коновальця споруджено вже в Україні, що так любивши у будувати пам'ятників героям, що їм певною провозднення нових монументів, ли-

шання, залишилися невідомими широкій польській публіці. Через те, як слушно підкреслює автор, "польський читач, зокрема молоді, не могли відповісти на питання: з якої ж причини в 1943—1944 роках різали поляків на Волині та в Східній Галичині?" І найтріше, що відповіли на це питання не можна було знайти в жодному підручнику.

Підготовка і публікація документальних матеріалів, які знаємо, кропітка й відповідальна справа, в цьому, без сумніву, переконався і М. Сивіцький, працюючи в її ділянці. Документи треба вміти читати, прочитати й прокоментувати. В наші часи, до речі, допитливий читач часто-густо звертається до документів, щоб краше зрозуміти твердження вченого й самому відшукати наукове джерело. Тому документальні видання повинні бути бездоганно точними, наявність тут навіть незначних помилкок неприпустима. Це саме й найбільша прикмета рецензованої праці. Читачи її, помічаючи на кожній кропі дощильності і співрозуміння наявних тут документів. З них, як пише автор, виростає "зенависть, різанина (вбивання людей — В. Ж.), трагедія". А це якраз і була мета цієї праці — вказати на причини, що привели до такої страшної міжнародної ворожнечі між українцями й поляками. Іншими словами, роз'яснити складні питання історії і знайти винуватих, що причинили до цієї трагедії. Як ми уже згадували, цими документами зовсім не зацікавилася польська історіографія, вона їх чомусь оминала й дала оминає, вони для неї нібито не існують. Наприклад, монументальна збірка "Atmja krajowa w dokumentach" (другий том) має окремий звіт "Українська справа", але найважливіші фрагменти відносно з українцями тут пропущено. Це саме торкається і доповіді "Українська справа" що появилася в паризькому виданні "Zeszyty historyczne" (1985). А це, до речі, все, що було доступне польському читачеві. Тому і вся вина за різанину 1943—1944 років, що полеглих своїх героїв, поляків з легкого руку заували на українців.

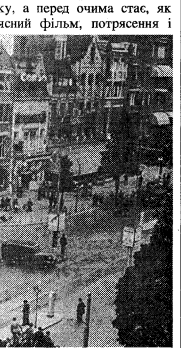
Опрацюючи свою монументальну працю, "Dzieje konfliktów polsko-ukraińskich", Микола Сивіцький виконав подібне завдання: вартував українську національну честь, доказавши, що українців не можна очорнювати, не маючи до казів у руці й тут же виправив польську історіографію, вказуючи на її грубу помилку промовчування вицезначених краєвих документів до 1939 року та лондонських документів до подолання 1944 року. В своїх статтях автор виступає дуже розумно й творче, зокрема коли пише про наслідки окремих трагічних подій та про їх причини. Він вважав, що про ті речі, якими болочили вони б не були, треба обов'язково говорити й писати, але робити це шире, відверто й до кінця, не приховуючи навіть ризиків і найбільш трагічних подій. Тільки ширше збуде добу міжлюдської і міждержавної стосунки, загартує рани та виполе з душі й розуму думки про жорстокі події минулого: заподіяні кривди та карогідну діяльність попередників. Ми ж за їхні вчинки й помилки не відповімося.

Нормалізація відносин між українцями й поляками конче потрібна і то перш за все в галузі політичній. Адже Польща сама собою ніколи не стане такою силою, щоб витримати натиск зі Сходу й Заходу, зокрема, коли існуватиме як держава в своїх етнотериторіальних кордонах. Трагічний вересень 1939 року показав чітко, що розраховувати на далекий Захід

ше знають про той у родинному Зашкові, але зате, маєте у Львові вулицю його імені!"

Не про це, однак, гадаючи і не те було важке у тому запитанні, а мало воно глибше значення і зміст. Відповідь дістала таку, яку можна було сподіватися і побачити виразно як і з преси, так і з добре скоординованих дій усіх політичних та громадських чинників.

Колита читаться усі ці писання, повні пагоса та гучно декларованих слів про "вбивство — до суду", про те, як "ворожі папури досягли провідника", про самохвальство, яке знаходимо у деяких спогадках наших політичних діячів — насущається питання: а чому так замовчили всі, коли йдеться про Є. Коновальця і тих, що спрчинили його смерті? Чому справжній основоположник УВО і керівник цілої підпільної акції в західній Україні вже не цікавий і не вартий історичного, а то і судового розгляду? Такі питання ставимо собі на самоті у річницю 23-го травня 1938 року, а перед очима стас, як ясний фільм, потрясення і

Квартал у Роттердамі (Нідерланди), де засиува Є. Коновальчє.

жак справді цілого народу на страшний вістку про вибух бомби в Роттердамі. Може тому, що не вияснений до кінця і не покараний був той вибух з 1938 року, сьогодні його ехо забрало стільки винних жертв з приводу безкарного політичного екстремізму і тероризму в 1995 році в Оклахомі Сіті.

Тож, як бачимо, поганій приклад зарозлиглий!

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про межі журналістичної пристойності

Колись, у давні часи припливу третьої хвилі еміграції, "коли це зірви згоріли" та була тут активна і дуже поважна Спілка Українських Журналістів, покійний наш сеньйор газетярів Іван Кедри разом з іншими вже покійними "створили" нашою фаху уложити кодекс українського журналіста, якого вже поважно та строго дотримувалися. У ньому передовсім вимагалось суворого виконання норм пристойності у писанні, без зжовання лайки і неперевіренних фактів, повторення на газетних шпальтах згідності та повагою, що мало відізнати українську пресу від нищомовної, бружкової, чияк, як її зуть, жоатові.

Хоча майже всі теорії того кодексу перенесли у кращий світ, все ж у більшість наших діаспорних прес та засад дали дотримувалися зі "Свободою" на чолі.

Але, на превеликий жаль, неохоронювана журналістичною етикою свобода слова, яка після довгих років цензури запанувала тепер в Україні, проявляється у найгіршій формі, позбавляючи межі пристойності саме на сторінках тамтешньої преси. Там на порядку денному є друкування лайливих обмов, позрозодок проти інших із поданими прізвись, без найменших скрупулів щодо пристойності у спосунку до тих осіб, про яких місцеві журналісти з опрацюваних часітше неопрацюваних причин пишуть негатиивно та обидують їх болотом.

Так, там запанувала анархія слова, але не стала це панівною другою засадою, а це можливість заскаржити журналіста до суду за інсинуацію, не оперу на доказах, без подання беззаперечних фактів, або просто за глумливим безвідповідальним екакуванням палцем, що ця людина поповнила зовсім не юридично недоведений злочин.

Відкрийте першу лінійку газету з Києва чи Львова, а знайдете в одному числі ряд новинок чи інтерв'ю за ікалюючий зміст яких, тут, в ЗСА, моєли б журналіста притягнути до судової відповідальності з компенсацією за моральні шкоди у

дуже високих сумах. Треба мати надію, що з часом ця погана звичка журналістів зміниться і вони будуть обережно перевіряти всі факти та не обидувати лайкою окремих, асін знаних людей тому тільки, що комусь вони не сподобалися з тих чи інших причин.

Але, як досі, кодекс журналіста не існує юридично, а найгірше, що ця зле зрозуміла, неетична свобода слова перешкоджається на Заході, до нас. Часто тепер українська преса тут передеркує повністю статті чи інтерв'ю з газет України, не зважаючи на те, чи все у тих статтях відповідало перевіреним правді, а при тому не аналізуючи критично тон та бруду інсинуації. Саме потрапила мені до рук, як приклад того, передрук із газети "Независимість" розмови на тему долі українського кінца, де без розбору і скрупулів називаються імена тих, що були то окремими ероші, призначені на фільм, але без подання доказів. Пригадуються невідання історії із торсієлю дітми у Львові, що досі ніяк не є вияснена до кінця та закінчена, а львівські часописи вже поспішили писати, хто за ким стоєв, керуючи виконавцями тієї торсієлі, а західні засоби масової інформації зі задоволенням це передрукували.

Але порядність журналіста вимагає не тільки не писати чи передруковувати неперевіренні вісток чи наклепи на окремих осіб, але й бути поміркованим у кожній своїй критиці — погані як добрі. А в нашій пресі аж роїться від екстрем. Один вихваляє над небеса, а інший незаслужено і нечесно критикує, тому ціл у якихось причини дана людина йому не до подобі. І тут знову не пишу "на вітер", а опираюся на фактах, що їх можна легко доказати. Саме недавно одна така стаття місцевого критика викликала серед читачів загальне і вибух бурення, тому що вона перейшла межі пристойності, критикуючи не лише виконавців імпери, але і цілу українську публіку. І тут саме як у цілій необхідності метеріальній свободі

(Закінчення на стор. 3)

не можна, тому треба обов'язково наблизитися до своїх сусідів, до нових держав, що постанали на руїні совєтської імперії. Передовою державою та кращому дружньому силюю може бути тут тільки Україна, яка разом з Польщею утворить велику цілу. Коли б до цього прийшло в історії, а до того напевно пришло, то заслуга належати перш за все Миколі Сивіцькому, піонерові добрих і дружніх стосунків з Польщею.

Тут було доцільно дещо сказати про автора рецензованого видання. Народився він у вересні 1917 року в селі Палудужа на Лубенщині. Д-р Микола Сивіцький, колишній в'язень совєтських концтаборів, згодом співорганізатор Українського Спільного-Культурного Товариства в Польщі та редактор "Нашого Слова" у Варшаві. Він автор споминок "Записки сірого солдата" та цілої наукової праці "Богдан Лепкий — життя і творчість" (1993). Праця ця вироста з його дисертації, що завершена докторатом у Ягййльському університеті в Кракові в 1983 році.

У двох томах, "Dzieje konfliktów polsko-ukraińskich" значних охрив ми не знайшли, за винятком друкарських помилок, які слід віднести на карб коректора. Далі у списку змісту на стор. 3 першого тому треба було б виділити заголовки частин, бо інакше вони спінюються із заголовками окремих статей. В цьому ж першому тому появилася деякі українські назви сіл у неправильному написанні, як їх офіційно вживали поляки. Так, на стор. 72 повинно бути "Nowego Siola", на стор. 77 — "Hnlice Wielkie", "Huszczankach", на стор. 78 — "Lisieczynach", "Roznoszynach" і на стор. 79 — "Pienkowce". І останнє — дуже вже обмежений тираж видання (5,000 примірників), але, без сумніву, зацікавить багатьох читачів. А що ж тоді покладемо в бібліотеку? А воно ж там обов'язково повинно бути. Надіємось, що його український переклад, який готує НТШ у Львові, появиться більшим тиражем і краще забезпечить потреби бібліотек і читачів.

Взагалі ж рецензоване видання "Dzieje konfliktów polsko-ukraińskich" справляє добре враження і найбільше тим, що в ньому і звичайний читач, і дослідник знайдуть не лише корисний матеріал, а й широкі дані про мартірологію українського народу.

„Літопис Бойківщини“

Річник присвячений дослідженню історії, культури й побуту Бойківщини. Складає декілька: о. митрат Семен Іжик, Галина Утриско, Катерина М. Кушнір, Ліда Бурчаківська, Йосип Тереля, Лука Костелина. Видав Головна управа Товариства „Бойківщина“ ЗСА — Канада.

Цей літопис видрукуваний на доброякісному папері. На обкладинці бойківська церква в селі Сможе. Показано адреси представителів.

Ми звернули більшу увагу на статті: „Прорізуючи тьмяні мряки“ Василя Артимовича, „Стежками Михайла Зубрицького“, „З історії дрогобицької Української Учительської Семіарії Сестер Василінок“, з черги „Кам’яниста дорога“ Михайлини Рошківчак, „Другий світовий конгрес Союзу Українок“ Ростислава Федак. Цієї ж авторки „Українські поетеси як феномен української культури“, слово про поетесу Ірину Дибко-Диліпович, вилізло на засіданні круглого стола Союзу Українок міста Львова 18-го травня 1994 року, Микола

Мушинка (Пряшів) „До двадцятилітньої дати смерті Василя Гренджі-Довського“. Ось одна зі строф його поезії:

Люблю тебе, мій рідний краю,
Моя до матусі я сорнувся,
Ридати ти — я ридано,
Сміється ти — я смюсь.

Книголюбам і зацікавленим збірником подаємо адресу: „Boykvishchyna“, 2222 Brandwyne St., Philadelphia, PA, 19130; tel.: (215) 567-3186.

Я. К.

Про межі...

(Закінчення зі стор. 1)

преси, може, треба б пригадати про наш колись прийнятний кодекс і його повторити? Тільки хто буде його дотримуватися? І в яких межах, де кінчається справжня журналістська робота, а починається шакальство?

Ріано 100 років тому, коли світові слави письменника Оскара Вайльда засудили за його писання на два роки тюрми, він зі жалем сказав: „Тепер дозволяється на свободу писання журналістам, але повністю обмежується письменникам“.

Тепер в українській пресі дійсності мають свободу одні, і другі, але чи їде це на користь читачам і журналістам, що мають своїм консулентам казати про змови правду, правду і тільки саму правду?..

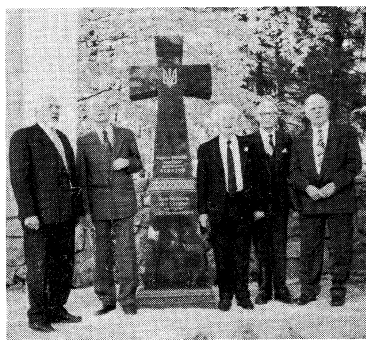
О-КА

ФІРМА YURI INTERNATIONAL
Замовляйте на концерти Народного Артиста України
ПАВЛА ДВОРСЬКОГО
і дуету „Писанка“
Silver Spring, MD — June 2 - 8:00 pm
St. Andrew's Ukr. Orthodox Hall
St. Bound Brook, NJ — June 3 - 7:30 pm
Memorial Church Sister's Hall
Soyuzivka, NY — June 4 - 1:00 pm
Oshawa, Ont. — June 5 - 7:00 p.m.
Ukr. Center "Dnipro" - Dnipro Blvd.
Buffalo, NY — June 10 - 7:30 pm
Ukr. Cth. Hall, 220 Com. Park Blvd.
Winnipeg, MB — June 16 - 8:00 pm
St. Vladimir & Olga Cathedral
Saskatoon, SK — June 18 - 7:30 pm
Ukr. Orthodox Auditorium
Edmonton, AB — June 20 - 7:30 pm
Ukr. Youth Unity Community
Calgary, AB — June 21 - 7:30 pm
Regina, SK — June 23 - 7:30 pm
Інформації:
ЮРІЙ ДАРМОГРАЙ
(716) 685-1505

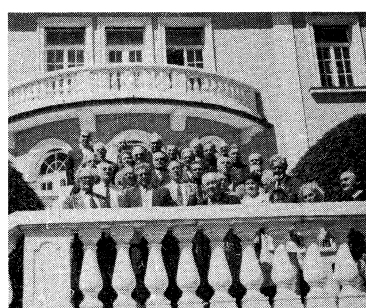
ТОВАРИСТВО СПІЯННЯ НАРОДНОМУ РУХОВІ УКРАЇНИ в Чикаго, Іл.
втретє ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
в суботу 3-го червня 1995 р. о год. 2-й по пол.
в залі Українського Православного Катедраляного Храму
при вул. Кортес і Овкель
із звичайним порядком нарад.
Закликаємо до участі всіх членів та тих, хто бажають включитися до нашого руху допомоги незалежній Україні. Всі члени, в тому і нові, що бажають бути повноправними учасниками в правому голосі і виборі, повинні вивірити членську вkladку (10 дол.) на 1995 рік
ПРЕЗІДІЯ ТОВАРИСТВА

УКРАЇНСЬКА ДЕМОКРАТИЧНО-РЕСПУБЛІКАНСЬКА ПАРТІЯ та
Фундація ім. Івана Багряного
запрошують
всю українську громаду ЗСА і Канади на
ВІДЗНАЧЕННЯ
50-річчя газети
„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ та
УРДП-УДРП
що відбудеться
1-го і 2-го липня 1995 року на оселі ОДУМ-У „Україна“
біля Лондону в Канаді з такою програмою:
СУБОТА, 2-го липня:
Виставка газети за 1945–1995 роки, святочна зустріч та бенкет-обід о год. 2-й по пол. Доповідачі: д-р Ан. Лисий — голова Фундації та гості з України; Володимир Реворський — голова Демократичної партії України та Олександр Шугай — представник Фундації в Україні.
У мистецькій частині візьмуть участь:
солістка Париса Спілчанська та гімнастка Наталія Чернова з Харкова, Віктор Мішак — бандурист, Ростислав Басюченко — мистець художнього читання, три бандуристи „Срібний передрив“ з Івано-Франківська, Богдан Тришини — баритон та танцювальний ансамбль ОДУМ-У Торонто, „Веснянка“ під кер. Миколи Балдича-гого.
НЕДІЛЯ, 2-го липня:
Одинадцятих Ювілейний з'їзд УДРП.
Доповідь голови УДРП д-ра Михайла Воскобойника для делегатів та широкого кола громадськості на тему: „50 років УДРП-УДРП — від ідеї І. Багряного до демократичної конституційної сучасності“ о год. 1-й по пол. Після доповіді обмін думками та продовження з'їзду.
За додатковими інформаціями телефонуйте в ЗСА:
(612) 377-4031 або (708) 259-9207
а в Торонто (416) 781-6482

На площі концтабору Ебензее височіє пам'ятник українським політичним в'язням

Біля пам'ятника українським політичним в'язням в Ебензее (справа): проф. Володимир Кальваровський, голова Ліги УТВ в Німеччині, д-р Олег Віношнінський, Сабарбонг, д-р Михайло Марунчик, голова Світової Ліги УТВ, Канада, Степан Пемельський, Ричмонд, Б. К., Канада, Анатолій Позвиз, директор Гірничо-видобувного комбінату „Біліч“, Україна, де споруджено пам'ятник політв'язням. Пам'ятник відкрито 6-го травня у 50-річчя звільнення з нацистських концтаборів.

Учасники з Києва на відвідинах української амбасаді у Відні.

ГУЛагу мав слово Євген Пронко, голова Всеукраїнського Товариства Політичних в'язнів і Репресованих з Києва, який одночасно є членом Верховної Ради України. Виступ тек мав нж. Богдан Качор із ЗСА, колишній в'язень Ебензее.

Після промов усі вище-названі особи, а також керуючий Австрійсько-Україн-

ським Товариством Е. Штайнгген зняли і покривало з пам'ятника, а присутні заїноували національній гимн „Ще не вмерла України“. Амбасадор М. Макаренчик враз зі своїм військовим аттеш, полковником Віктором Цимбалом, відідали окремий військовий салют.

До релігійної програми перед пам'ятником запросив амбасадор та керуючий програмою Борис Ямнінський о.

мітрата Олександра Дзеровича й о. протопресвітера Паладія Дубицького, який для цієї цілі прибув з Мюнхена згадани в асисті о. І. Смокунювичі і О. А. Фігуріка враз з хористами парашої св. Варвари під керівництвом А. Гатишини відслужили Панахиду. Западним сінчам так склалося, що в'язні закінчили цю пропам'ятну імпрезу.

По закінченні програми від імені амбасадора М. Макаренчика, який одночасно є представником у Відні в організації Юнеско, присутніх, серед яких були і гості з України, запрошено на перекруку. З Києва прибув автобус з членами Української організації борців антифашистського опору, були члени Спілки Політв'язнів із Львова, члени Ліги Українських Політичних в'язнів з Мюнхена. Числою прибули члени Світової Ліги. З Відня прибув автобус з членами Австрійсько-Українського Товариства, очоленого братами Штайнггенами та Борисом Ямнінським. Гостина була численна і достойна. Члени Світової Ліги викінчували роздавати бюлетені СЛУПВ німецькою мовою, якими вони знайомили всіх присутніх вже на міжнародній імпрезі. Вони тек вручали свілейні коверти з мапами концентраційних таборів, в яких перебували й гинули українці.

Успіхи української імпрези в Ебензее треба відзначувати не тільки політв'язням, які збереглися при житті і зложили щедру жертву на цей пам'ятник, але тек жертвенності Києва і його майстрам, які таким пам'ятником інтерпретували своїми коштами. Інтерпретували українські амбасаді у Відні зможливість справу до завершення. Урадові чинники Києва поділяли, щоб пам'ятник наспів саме на час святкування, Амбасда дала поміч в транспортуванні, а радник Юрій Гончарук враз з Борисом Ямнінським зробили вклад в організування програми. Годиється те додати, що в мавтв'язенських святкуваннях взяла участь військова делегація ЗСА, а серед неї — майор, який провадив відділом війська в часі ліквідації нацистської гетемонії.

М. Г. Мар

50-річчя подружжя І. і В. Цапів

Поздоровляємо маму і тата, бабцю і діда з цієї нагоди.

Лько народився в Україні 1-го серпня 1922 року в селі Гориня, Самбірський район, Львівська область. Валентина народилася в Україні 13-го квітня 1925 року в місті Бердичів, Запорізька область. Лько і Валентина зустрілись у місті Вестфалі 1942 року, коли їх забрали до Німеччини. Там Лько працював у шахті. Нелегку працю виконувала і Валентина. Там вони одружились в 1945 році, 30-го травня, де народився син Орест. У 1948 році разом виходили до Франції. Лько робив у копальні три роки, а Валентина дбала про виховання сина. У 1951 році родина вийшла до Канади, до Садб'орі, Онт., де народилася дочка Юлія. Знову Лько працював у копальні, а Валентина, де подала. Після звільнення з праці, Лько і Валентина вийшли до Монреалю. Наступні 32 роки Лько працював на паперовою комбінаті Д.ж. Д.ж. Маршалла, а Валентина працювала як домашня робіт-

ниця. Їхні сини Ігор і Олександр народилися у Монреалі у 1955 і 1958 роках. Лько і Валентина пішли на пенсію у 1988 і 1990 роках.

Лько і Валентина навчали своїх дітей у українській школі, навчали танців, хорového співу, а на відпочинок посилали до українських виховних і відпочинкових осель. Завдяки батькам всі діти виховались в українському душі.

Щира подяка за вашу любов, підтримку, жертвування і заохочення. Дякуємо за всі спогади і науку традицій, цінностей та значаї, які живуть у нас.

З нагоди 50-річного ювілею подружнього життя, бажаємо Вам Божого благословення, кріпкого здоров'я, любові та багатьох літ сини, д-р Орест Цап з викунами Андрієм і Стефаном, дочка Юлія з мужем Романом та дівчиною Романом мол., і Тарасом, сини д-р Ігор Цап і мігр Олександр.

50 літ нагоди складаємо 50 доларів на пресовий фонд „Свободи“.

Діти і внуки

В. і І. Цап

Мирні...

(Закінчення зі стор. 1)

тва в Європі, а керівник її місій в Грузію та організатор переговорів Шандор Межарос твердить, що обидві сторони, на його думку, в наступній зустрічі говоритимуть про конкретні можливості примирення військових дій. Ніколай Семіонов, голова російського шпільного управління у Чечні, твердить, що становить Росії не мінється, а переговори є на те, щоб устояти в якійсь розробленій чеченських бунтарів. У той самий

час речник Джохара Дулаєва, Молдани Улугов, підтвердив, що їхні вимоги також незмінні — російській війська мають забратися з Чечні, зони безпеки мають бути встановлені під контролем міжнародних спостережувачів.

Аналітики уважають, що Москва не погодиться на ні одну з чеченських вимог. Бо уважає Чечню частинною Російської Федерації. Хоча ця війна коштує Росію чимало і не тільки фінансово, то спостережачі підкреслюють, що Джохар Дулаєв, а не президент Борис Єльцин мусить ховатися.

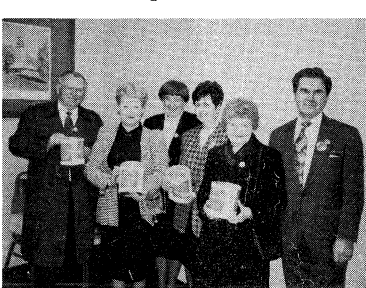
Засновано...

(Закінчення зі стор. 1)

ринку продуктів сільськогосподарства, головним завданням якого є формування та використання резервів

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІННІ
нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБЦІ, СЕСТРИ, КУЗИНКИ і ПРИЯТЕЛЯ
св. п.
ІРИНИ-СТЕФАНІ
КОВАЛЬЧИН з СВІТЕНКІВ
будуть відправлені ЗАУПОКІЙНИ БОГОСПОЛУЖЕННЯ з ПАНАХИДАМИ
в неділю 4-го червня 1995 р. о год. 10-го ранку
в церкві УКЦ Благочиння Пречистої Діви Марії (Мелроув Парк) у Філадельфії
Річнок цієї ж самої неділі о год. 9-й ранку
в церкві св. Юра у Львові
та в цьому ж самому часі
в церкві Благочиння Пречистої Діви Марії в Городку біля Львова.
Про молитви за спокій душі покійної просить:
муж — МИХАЙЛО
дочка — ЗЕНІА
сини — ТАРАС з родиною

Чикаго у 9-ту річницю трагедії Чорнобиля

Збірки ТУМ-Чикаго (зліва): О. Єлішевський, Д. Калін, Л. Єлішевська, В. Боднарчук, В. Делус і Б. Боднарчук.

26-го квітня минуло дев'ять років з того часу, як на атомній станції в Чорнобилі вибухнув реактор число 4, приносячи нелицьку шкоду для населення та до кіля України і Білорусії. Цей вибух був набагато сильніший, ніж атомні бомби, кинуті на Японію в Другій світовій війні. Наслідки цього трагічного вибуху і донього виявляються у захворюванні багатьох дітей на різні роди рака, особливо на лейкоз.

Щоб відзначити цю трагічну дату і в якійсь спосіб допомогти дітям України, активісти Товариства Української Мови (ТУМ) в Чикаго провели збірку під церквою св. Володимира і Ольги в нещода 30-го квітня, яка дала 667.21 дол. Надійшли ще додаткові пожертви від громади на суму 400 дол.

Напередодні збірки, в суботу, 29-го квітня, член Управи ТУМ-Чикаго д-р Богдан Боднарчук перевів

Байройтська гімназійна книга

Книга байройтської гімназії вже знайшла до друку та більше матеріялі не приймається. Від попереднього з'їзду, на якому рішенням видали книгу, вже пройшло майже два роки та призначили дуже цікаві матеріялі. Завдяки жертвенності колишніх студентів гуманістичної, реальної гімназії та МУК, ця довгождана публікація в ювілейній 50-річній рік вже побачить світ. У ній гімназисти знайдуть розумні численні зміни з Байройту та околиць та призабуті обличчя. Табори фотографії зафіксували на плівку табір, професори, поодинокі класи, курси танців. П'ять гімназій не церквоне та пластове життя, спорт, гуртожиток і численні прогульки.

Перед очима читача маладокопом провітнуть молоді роки, повні запалу та ентузіазму, пригадається наука, праця та розваги. Надрізати бабці та дідуся можуть показати їхнім діям і вчукам свою книгу, в якій живе молоде життя, юні мрії та надії, а їх справді було так багато! Вони покажуть їм своїх професорів, заслужених діячів нашої культури, друзів, подруг, і поглянуть з ними своїми спогадами та переживаннями.

Ентузіазм не вгасав і такі доброді зложили свої жертви по 100 дол.: проф. Анастасія Огородніч-Жилан, Ольга Сидорук-Захарій, Дарія Боднар-Федорів, (у пам'яті своїх мам Ольги), Мірослава Захарієвич-Салдан, Ярослав Ликтей

Управа ТУМ-Чикаго

